

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τοῦ Βορρά

Ἡ Ἁγία Παρθενομάρτυς Ἰουλιανὴ τῆς Λαύρας τῶν Σηηλαίων τοῦ Κιέβου* † 6ῆ Ἰουλίου (περ. 1540)

Στὰ χρόνια τοῦ μακαρίου Ἀρχιμανδρίτου τῆς Λαύρας τῶν Σηηλαίων τοῦ Κιέβου, Ἐλισσαίου Πλετενέτσκι (19 αἰ.), οἱ Πατέρες, ὅταν κάποτε ἔσκαψαν γιὰ νὰ ἀνοίξουν ἕναν τάφο πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μπροστὰ ἀπὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἀνακάλυψαν ἀπροσδόκητα, ἐμπροσθεν τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, σύρριζα στὸν τοῖχο τοῦ Ναοῦ, μία νεκρική Λάρνακα. Ἐπάνω τῆς ὑπῆρχε μία πέτρα, ἡ ὁποία ἔφερε σκαλισμένο τὸ ἐμβλημα τῶν Πριγκίπων Ὀλσάνσκυ. Σὲ μία ἀσημενία πινακίδα, κολλημένη στὸ καπάκι τῆς Λάρνακας, ὑπῆρχε ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Πριγκίπισσα Ἰουλιανὴ Ὀλσάνσκυ, θυγάτηρ τοῦ Πρίγκιπος Γρηγορίου Ὀλσάνσκυ. Ἐκοιμήθη παρθένος τὸ 16ο ἔτος ἀπὸ τὴν γέννησί της».

Ὄταν ἀνοίξαν τὴν Λάρνακα τὸ σῶμα τῆς Πριγκίπισσας εὐρέθη ἄφθαρτο, ἀκέραιο καὶ λευκὸ, ἀνέγγιχτο ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Ἐνδεδυμένη μὲ πολὺτιμα, μεταξωτὰ καὶ χρυσοποίκιλτα ἐνδύματα, κοιτόταν σὰν νὰ εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Στὰ χέρια τῆς φοροῦσε χρυσᾶ δαχτυλίδια καὶ τὰ αὐτιά της ἦταν στολισμένα μὲ σκουλαρίκια μὲ πολὺτιμους λίθους. Στὸν λαιμὸ τῆς κρεμόταν ἕνα περιδέραιο μὲ χρυσᾶ νομίσματα καὶ μαργαριτάρια καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἦταν ἐστεμμένη μὲ ἕνα χρυσὸ διάδημα μὲ διαμάντια.

Τὸ τίμιο Λείψανο τῆς Ὁσίας τοποθετήθηκε στὸν Ναὸ τῶν Σπηλαίων.

* * *

Πέρασε καιρὸς. Ὃταν ὁ Πέτρος Μογίλας ἦταν Μητροπολίτης Κιέβου (1596-1647, ἐκλογή 1633) καὶ Ἡγούμενος τῶν Σπηλαίων, ἡ Ἁγία Πριγκίπισσα Ἰουλιανὴ ἐμφανίσθηκε σὲ αὐτὸν σὲ ὄραμα καὶ τὸν

ἐπέπληξε γιὰ τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀσεβεία τῶν Μοναχῶν τῆς Λαύρας πρὸς τὸ ἱερὸ αὐτῆς λείψανο:

- **Γ**ιατί, Πανιερώτατε, ἐπιτρέπεις στοὺς Μοναχοὺς νὰ δείχνουν τέτοια ἀσεβεία πρὸς τὸ παρθενικὸ μου σῶμα; Ὁ Κύριος τὸ ἐδόξασε μὲ ἀφθαρσία! **Ἄ**λλά, νά! **Ο**ἱ Μοναχοὶ τῆς Λαύρας ἀπὸ ὀλιγοπιστία τὸ ἔχουν ἐγκαταλείψει σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν τοῦ ἀπονέμουν τὴν τιμὴ, ἡ ὁποία ἀρμόζει στὰ ἅγια Λείψανα. **Ἔ**ως πότε θὰ τὸ ἀνέχεσαι;

Ὁ Ἱεράρχης, ἔμφοβος γενόμενος ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς ἀγίας παρθένου, κίνησε ἀμέσως γιὰ τὴν Λαύρα. Προσεκύνησε μὲ σεβασμὸ τὸ τίμιο Λείψανο καὶ ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς Πατέρες τῆς Μονῆς νὰ τὸ εὐτρεπίσουν καὶ νὰ τὸ τιμοῦν συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι καὶ τάξι. Παράλληλα παρήγγειλε νὰ κατασκευάσουν νέα Λειψανοθήκη, καλυμμένη μὲ πολύτιμα καλύμματα κεντημένα ἀπὸ Μοναχῆς.

Ὁλίγες ἡμέρες ἀργότερα ἔγινε ἡ πανηγυρικὴ Ἀνακομιδὴ τοῦ ἀγίου Λειψάνου ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Πέτρο καὶ ὄλη τὴν Σύνοδο τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ρωσίας. **Τ**ὸ σεπτὸ Σκῆνωμα, τὸ ὁποῖο τοποθετήθηκε σὲ περίοπτη θέσι, ἀποτελεῖ ἀπὸ τότε πηγὴ ἀγιασμοῦ γιὰ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι προστρέχουν μὲ πίστι καὶ εὐλάβεια σὲ αὐτὸ καὶ ἐπιτελεῖ πολλὰ θαύματα.

* * *

Ἡ παράδοσις διασώζει καὶ τὴν ἐξῆς διήγησι, ἡ ὁποία σχετίζεται μὲ τὸ τίμιο Σκῆνωμα τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς:

Κάποτε ἐμφανίσθηκε στὴν Μονὴ κάποιος ἄγνωστος καὶ ζήτησε νὰ προσκυνήσῃ τὰ θαυματουργὰ Λείψανα τῶν Ὁσίων Πατέρων τῶν Σπηλαίων. Ἦταν σοβαρὸς καὶ ὀλιγομίλητος. **Σ**τὸ πρόσωπο του καὶ σὲ ὄλη τὴν συμπεριφορὰ του ἦταν ἐκδηλῆ μιὰ βαθειὰ πίστις καὶ εὐλάβεια. Ὁστόσο, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα, ἡ εὐλάβειά του δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα προσωπεῖο. Ἀφοῦ προσεκύνησε τὰ ὀσιακὰ σκηνώματα, ὁ ἄγνωστος ἄνδρας παρεκάλεσε τὸν Διάκονο Λιβέριο, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ὁ ἐκκλησιαστικὸς τῆς Λαύρας, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ καὶ τὴν Λάρνακα τῆς Ἁγίας Ἰουλιανῆς. Ὁ π.

Λιβέριος, ανύποπτος και εξαπατημένος από την υποκριτική ευλάβεια του προσκυνητού, πρόθυμα άνοιξε την Λάρνακα και απομακρύνθηκε για λίγο. **Ο** άνοσιος άγνωστος άρπαξε τότε την ευκαιρία, απέσπασε το πολύτιμο δαχτυλίδι, το οποίο η Άγία φορούσε στο δεξί της χέρι και το έκρυψε επιδέξια στον κόρφο του. **Ε**πειτα, όταν είδε τον εκκλησιαστικό να επιστρέφει, έβαλε μία έδαφιαία μετάνοια στο άγιο Λείψανο και στράφηκε προς την έξοδο του Ναού.

Δέν πρόλαβε όμως να κάνει ένα βήμα πέρα από το κατώφλι της εξόδου και δαιμονίσθηκε! **Ε**πεσε κάτω, κυλιόταν στο πάτωμα, χτυπιόταν και άρχισε να αφρίζη και να ουρλιάζη. **Α**φού υπέφερε κατ' αυτόν τον τρόπο για λίγα λεπτά, έπειτα ξεψύχησε!

Ο εκκλησιαστικός έντρομος έτρεξε να αναγγείλη το φρικτό γεγονός στον Ήγούμενο, Αρχιμανδρίτη Έλισσαίο. **Σ**ε λίγο, όλοι οι Πατέρες της Λαύρας συγκεντρώθηκαν γύρω από το σώμα του νεκρού άνδρα, άπορούμενοι για τον αιφνίδιο και άποτρόπαιο θάνατο του προσκυνητού.

Κατ' έντολήν του Ήγουμένου το σώμα του νεκρού έρευνήθηκε προσεκτικά και το κλεμμένο δαχτυλίδι βρέθηκε κρυμμένο στον κόρφο του.

- **Α**πό πού έκλεψε αυτό το δαχτυλίδι; έρώτησε ο Ήγούμενος τον εκκλησιαστικό.

Ο π. Λιβέριος εξέτασε το δαχτυλίδι από κοντά, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθί από πού έκλάπη. **Γ**ύρισε σε όλες τις Εικόνες και δεν βρήκε να λείπη κάτι.

Τότε σκέφθηκε να ανοίξη την Λειψανοθήκη της Άγίας Ίουλιανής και διεπίστωσε, ότι ο άνδρας είχε αφαιρέσει το δαχτυλίδι από το δεξί της χέρι.

Την ώρα εκείνη παρουσιάσθηκε άπροσδόκητα ένας ευσεβής κάτοικος του Κιέβου, ο Βαρθολομαίος, γνωστός στους Πατέρες της Λαύρας.

- **Α**αα!... **Π**ώς βρέθηκε αυτός εδώ;... άνεφώνησε. **Π**ώς απέθανε; **Τ**ον γνωρίζω! **Ε**ίναι ο άσεβέστατος, ο αίρετικός Βασίλειος!

Μετά από αυτό ο Ήγούμενος Έλισσαίος έδωσε έντολή να κρεμάσουν το δαχτυλίδι στην θαυματουργή Εικόνα της Θεοτόκου, ανάμεσα στα άλλα ιερά αναθήματα, και να θάψουν τον ιερόσυλο έξω από την Μονή.

* * *

Αναφέρεται άκόμη, ότι ο άοίδιμος Θεοδόσιος Σαφόνοβιτς, Ήγούμενος της Μονής του Αρχιστρατήγου Μιχαήλ Ζλατοβέρχι του Κιέβου, δεν είχε προσκυνήσει ποτέ το σεπτό Λείψανο της Άγίας

Ὁ τῶν Ἁγίων Παρθένων Χορός.

Βλ. *ἐδῶ*.

• **«Εἶμαι ἡ Πριγκίπισσα Ἰουλιανὴ ἡ παρθένος. Τὸ ἄφθαρτο σῶμά μου ἀναπαύεται στὸν Ναὸ τῆς Λαύρας τῶν Σηλαιῶν τοῦ Κιέβου. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περιφρονεῖς καὶ δὲν τοῦ ἀποδίδεις τὴν πρέπουσα τιμὴ, ὁ Κύριος μὲ ἔστειλε γιὰ νὰ σοῦ γνωστοποιήσω, ὅτι μὲ ἔχει συγκαταριθμήσει στὴν τάξι τῶν Ἁγίων παρθένων, οἱ ὁποῖες τὸν εὐηρέστησαν».**

Ἀμέσως ἐξύπνησα καὶ ἔσπευσα νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ προσκυνήσω τὴν Ἁγία καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ συγχωρήσῃ τὴν παράλειψί μου, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ νὰ ζητήσω τὶς προσευχὲς τῆς πρὸς τὸν Κύριο, ὁ Ὅποιος τὴν ἐδόξασε.

Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας παρθένου Ἰουλιανῆς, εἶθε νὰ συναριθμηθοῦμε καὶ ἐμεῖς στὸ χορὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εὐηρέστησαν τὸν Θεό.

* * *

Ἀπολυτίκιον

Ἁγίας Ἰουλιανῆς ἐν Κιέβῳ, τῆς παρθένου

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τῆ τοῦ Λειψάνου Σου, Θῆκη προσπίπτοντες, ἄνθη προσφέρομεν, τῆ παρθενία Σου, καὶ ἐν καρδίας συντριβῇ, βοῶμέν Σοι χαρμοσύνως· χαῖρε τὸ ὑπόδειγμα, νεανίδων πανθαύμαστον, χαῖρε θεῖον σκῆνωμα, Παρακλήτου τὸ ἄφθορον· ὦ Ἰουλιανὴ μυροφόρε, χαῖρε παρθένων προστασία!

2.7.2017 ἐκ. ἡμ.

† ὁ Ὡ. κ` Φ. Κ.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγιῷ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησι καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!